

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13322/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из .., против тужене Републике Србије - Привредни суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 200/23 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 200/23 од 29.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 200/23 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр1 69/22 од 28.12.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име имовинске штете по основу повреде права на суђење у разумном року исплати 111,69 динара са законском затезном каматом од 02.03.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужили на досуђени износ од 111,69 динара исплати законску затезну камату за период од 04.01.2002. године до 02.03.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 200/23 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је обавезана тужена да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 46.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом

трећим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 10/23), за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Београду Ст 56/2010, за признато а делимично неисплаћено стечајно потраживање утврђено решењем Трговинског суда у Београду Ст 4/2002 од 26.02.2013. године. О праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, као и са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизвршене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У конкретном случају, обрачун законске затезне камате извршен је по одлуци Уставног суда РС I Уз 82/09 након чега је утврђено ненаплаћено потраживање тужиле. Указивање у ревизији на другачије одлуке Апелационог суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради накнаде имовинске штете поднета 02.03.2022. године. Вредност предмета спора је 116,69 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић